

جمهوری سودان

الابین فرار دارد .

ساهدات آن که نصف آراینده تشکیل میدهد

در سال ۱۳۴۶ - ۷۰ میلیون و حتی ، (تقریباً

مایل ۲۰ میلیون تومان) و واردات آن در همین

سال ۷۲ میلیون جنبه بوده است . سر - چشمه

اسلی و دودیل در این کشور و هیچ قرارداد داده که

به دو شصت میل الابین و نیل لاذرق تقسیم شده و

بهر نظر و به جز العرب هم انتفاع آن است .

مقامان (عالی) که در جنوب جمهوری متحد

عرب قرارداد دارد و بزودی دریایه اند بزرگ

در پشت آن ایماه خواهد شد . دست همی

از آن در شمال سودان واقع خواهد گردید

و در آباد کردن این کشور تأثیر فراوان خواهد

داشت .

و اکنون بنفمال است که اقدامات تجزیه

طلبانه ای در جنوب سودان شروع شده است و

حاجه ای ساخت امریکا ، فرانسه ، ایتالیا ،

یونیک و انگلیس میان خودشان پشی میشود و

این سلاحها از راه اتیوپی (حبشه) و از اسرائیل

براعده آنها فرستاده میشود . (۱)

(۱) روزنامه کیهان ۱۳ اردیبهشت ۱۳۴۶ در صفحه و نقل از لوموند پاریس

در سال ۱۹۵۶ که سودان استقلال یافت

دولت مرکزی راه حل مسالمت آمیزی برای

مساله جنوب طرح کرد ، ولی در زمان حکومت

نیل و احمد محمد محبوب بار دیگر جنگ در

گرفت . باید دانست که مبعزین مسیحی از ساکنان

پیش در جنوب سودان دست به تخریبکات زده اند

و با وسایل گوناگون بناهای مقدس مسیحی

خند و لطمه برداشته اند (۱) .

اکنون در جنوب سودان ، مسیحیان تجربه

طلب بر اعراض خود حکومت وقت تشکیل داده اند که

ناجف و خود راه ایالت نیل ؛ و نام حکومتشان

راه دولت نیل ، گذاشته اند . این گروه از

شش هزار سر و بالا و حکومتی تربیت شده در

کشور های مسیحی صحراوار ، بر شد پروهای

دولتی استفاده میکنند و با خرابکاری و آدمکشی ،

هیچگاه اهدا استقلال و ایالت جنوبی را بپست آورد

نمایند . سلطان و آبیانیه است که به یک نوع

حکومت افلاق میشود . . .

استعمار ، پس از آنکه محصور شد استقلال

سودان را بر سمیت پیشاند ، توسط ایادی و من دوران

محل و پندار و روحانی خارجی ، دست بافتن

و آلود و روگیا ایجاد تروریسم و شورش ، قتل

عام و شکنجه ، از وجود مردم سودان جلوگیری

میشود . آورد تا سودان مسلمان نتواند در قاره سیاه

نقش اساسی خود را در کمک کردن به مسلمانان

پس پناه صحراوار که در اریتره ، چاد ،

داهومی ، نیجریه ، بر شد باقی مانده های

استعمار دیر ای آزادی و استقلال واهی می جنگند

ایفا کنند ؛

(۱) عدد کسابق .

مدت شصت سال تمام ، بریتانیا راه شمال به

سایات جنوبی را قطع کرده بود و مردم عرب زبان

و مسلمان برای ورود با این سه ایالت ، می بایستی

جواز عبور داشته باشند و حق نداشتند مدت طولانی

در آنجا اقامت کنند .

در اول ژانویه ۱۹۵۶ میلادی ، استقلال

سودان بر سمیت شناخته شد و سودان خواست با

اجرای برنامه های توسعه ای ، وحدت ملی بر سر

سودان را عملی سازد .

اما جنت المسلم مسیحی جنوب سودان ،

بهمکاری و بسیاری از پادگان خارجی ، مانع از

وحدت ملی مردم سودان گردیدند و سر انجام در

۱۹ سپتامبر ۱۹۶۳ ، نخستین حملات به جوان جنوب

بر سر راهی مسلمان آغاز گردید .

از آن زمان تاکنون ، جنگ وحشیانه ای که

آتش آن توسط میسیونر و استعمار روشن شده

است ، ادامه دارد و طبق نوشته مجله « ماری -

مارچ » این جنگ چهل درصد بودجه سودان

را می بلعد ! و تاکنون در حدود نیم میلیون قربانی

اعمال « قتل ، محروم و آواره داشته است . . .

مایه تأسفد و تحجب است که حکومت با اصطلاح

انقلابی خود به سودان که هوادار سوسیالیسم هم

نست ، حاضر شده است به ایالت جنوبی سودان خود

مختاری دهد . و بی شک اگر این وعده حاشه

عمل نباشد ، تجزیه طلبان مسیحی در نیجریه -

بیاغرا - هم برای درخواست نامشروع خود باب -

فشاری بیشتری خواهند داشت . . .

باید وحدت واقعی سرزمینهای آفریقائی را

بهر قیمتی که تمام شود ، نگهداری نمود و عقب نشینی

در برابر اعمال استعمار و تجزیه طلبان تسلیم و چند در

برابر استعمار است و خیانت با استقلال طلب مسلمان